

Arrest

nr. 121 260 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS loco advocaat M. VAN LAER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Belaw, dat gelegen is in het district Jaghuri van de provincie Ghazni. U bent van Hazara origine en verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Het laatste anderhalf jaar dat u in Afghanistan woonde (2006-2007), baatte u een winkel uit waar u video's, televisies en generatoren aan de man bracht. Op heimelijke wijze verkocht u tevens alcohol en pornografisch videomateriaal dat afkomstig was van Kabul. Toen u op een dag vanuit Kabul op weg was naar Jaghuri werd een aantal wagens geblokkeerd door de Taliban. U en uw wagen werden meegenomen door de Taliban. Bij het oversteken van een waterstroom werd u gezegd de auto te duwen. U maakte van de gelegenheid gebruik om aan de Taliban te ontsnappen. Via de bergen bereikte u de volgende dag uw dorp Belaw. Toen u een week

later voor het eerst terug naar uw winkel ging, vernam u van uw buurman dat de Taliban was langs geweest. U werd bang en u bleef de daaropvolgende paar dagen thuis. Een of twee dagen na het huwelijk van uw neef keerde u naar uw winkel terug. U vernam echter dat de Taliban u nogmaals was komen zoeken. Daarop ging uw vader naar de winkel en ontdekte de verboden koopwaar. Nadat ook de dorpelingen op de hoogte kwamen van uw lucratieve bezigheid, kaartten de ouderen de kwestie aan bij uw vader. Uw vader besloot daarop dat u het land moest verlaten.

Via Herat reisde u naar Iran waar u anderhalve week verbleef. Eenzelfde aantal dagen verbleef u vervolgens in Turkije. Daarna reisde u verder naar Griekenland waar u ongeveer twee jaar verbleef in de steden Athene en Patra.

Daarna reisde u verder naar België waar u op 25 juni 2009 asiel aanvraag. Bij een eventuele terugkeer vreest u de inwoners van uw regio en de Taliban. Op 14 september 2009 beëindigde de Dienst Voogdij de voogdij over u. Het medisch onderzoek uitgevoerd op 18 augustus 2008 bracht immers aan het licht dat u, uw verklaringen te spijt, zeker ouder dan 18 jaar was met 20,6 als minimum leeftijd. Het Commissariaat-generaal oordeelde op 26 oktober 2011 op basis van het eerste gehoor dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden.

In haar arrest van 16 februari 2012 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal omdat er essentiële elementen in het dossier ontbraken om tot een beoordeling van uw asielaanvraag te kunnen komen.

In navolging van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd u op 14 juni 2013 voor een bijkomend gehoor opgeroepen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u twee Taskara's (Afghaanse identiteitskaart) voor, een schoolrapport, een bevestigingsbrief van naburige winkelhouders, een toelatingsbewijs voor uw winkel en een certificaat van de Afghaanse ambassade te Brussel aangaande uw Taskara. Tevens vier foto's waarop uw familieleden en uw winkel te zien zijn.

B. Motivering

Uit de analyse van uw volledige dossier en van de verschillende verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties aflegde, blijkt evenwel dat u andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd moet worden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege zowel de inwoners van uw regio als van de Taliban. Aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert, kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die uw asielrelaas uitmaken, bevatten dermate veel tegenstrijdigheden dat het geloof in uw vluchtverhaal volledig onderuit wordt gehaald.

Tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal, het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw regularisatieaanvraag liet u volledig van elkaar verschillende versies van uw asielrelaas optekenen. Zowel aangaande de u vervolgende instanties als de vervolgingsfeiten en uw reactie erop staan uw verklaringen volledig haaks op elkaar.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw uitspraken over de gebeurtenis die aan de oorzaak van uw problemen in Afghanistan ligt, namelijk dat u tegengehouden werd op terugweg van Kabul met de verboden handelswaar in uw bezit. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken begint u uw asielrelaas met de vondst van bier en porno in uw auto door de politie (CGVS Vragenlijst p.3). Ook tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal haalt u aan dat het de politie was waarmee u problemen kende (CGVS 30/5/2011 p.15,16). In uw latere verklaringen beweert u echter door Talibanstrijders te zijn tegengehouden en laat u hen de rol spelen die u eerder voor de politie reserveerde (CGVS 14/6/2013 p.3; Regularisatieaanvraag p.3). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken draagt u geen verklaring aan maar houdt u het bij een eenvoudige ontkenning (14/6/2013 p.6). De tegenstrijdigheid wordt evenwel nog extra in de verf gezet door uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u ook eens meegenomen werd door onbekenden, misschien dieven of misschien Taliban, maar dat deze gebeurtenis niets te maken heeft met uw vlucht uit Afghanistan (CGVS Vragenlijst p.2).

Niet alleen over de identiteit van de personen die uw verboden handel ontdekten, legt u tegenstrijdige verklaringen af; ook over de wijze waarop u aan uw belagers ontsnapte zijn uw verklaringen zeer weinig eenduidig. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat u kon ontsnappen in de chaos van het vuurgevecht dat volgde op de ontmoeting van uw ontvoerders met de politie geeft u in uw tweede gehoor en in uw regularisatieaanvraag een heel ander verhaal op (CGVS 30/5/2011 p.15): niet een vuurgevecht maar wel praktische problemen bij het oversteken van een rivier nam u te baat om te vluchten, zegt u (CGVS 14/6/2013 p.4). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak ontkent u dat er een vuurgevecht plaats vond toen u er in slaagde te vluchten. Een verklaring voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid geeft u niet (CGVS 14/6/2013 p.5). Deze markante tegenstrijdigheden schaden sterk het geloof in uw asielrelaas.

U laat verder in uw opeenvolgende versies van uw asielrelaas verschillende cruciale vervolgingsfeiten van respectievelijk de Taliban en de politiediensten onvermeld. In uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u eenmaal door de politie in uw winkel gearresteerd werd en dat vijf dagen later de politie naar uw huis kwam en door uw afwezigheid uw vader meenamen (CGVS Vragenlijst p.3). In uw relaas opgenomen in uw regularisatieaanvraag is er van een actie van de politie evenwel geen sprake (Regularisatieaanvraag p.3). Tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal houdt u het slechts bij uw eigen arrestatie in uw winkel, de daaropvolgende huiszoeking laat u onvermeld. Als u geconfronteerd wordt met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent u zelfs dit gezegd te hebben (CGVS 30/5/2011 p.15; CGVS 14/6/2013 p.5,6). Uw uitspraak dat u in uw winkel gearresteerd werd door de politie staat ook haaks op uw vroegere verklaring. Eerder verklaarde u immers dat u, nadat u op terugweg van Kabul tegengehouden werd, onderdook en in geen enkel geval terug naar uw winkel durfde te gaan (Regularisatieaanvraag p.3). Uw verklaring tijdens uw laatste gehoor dat u uw winkel na confrontatie met de Taliban nog enkele dagen openhield, gaat dan ook geheel in tegen deze uitspraak (CGVS 14/6/2013 p.5).

Voorts wijken ook uw verklaringen over de acties van de Taliban ten opzichte van u sterk af doorheen de versies waarin u de Taliban een rol van betekenis laat spelen. Zo vertelt u in uw regularisatieaanvraag dat u twee of drie dagen nadat u onderschept werd bij terugkeer van Kabul op een huwelijksfeest vernam dat de Taliban u in de bazaar had gezocht en dat de talibs tegen de andere winkeliers gezegd hadden dat u opgehangen moet worden omwille van uw illegale activiteiten (Regularisatieaanvraag p.3). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal laat u echter optekenen dat de Taliban tweemaal naar uw winkel kwam op zoek naar u. U kwam dit niet op een huwelijksfeest te weten, maar wel toen u zelf naar uw winkel ging, zo zegt u. De enige bedreiging die u van de taliban ontving was een dreigbrief, zo voegt u eraan toe (CGVS 14/6/2013 p.4,6,7). Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarop u uw terugkeervrees baseert, zijn dermate tegenstrijdig dat uw asielmotieven er volledig door onderuit worden gehaald.

Voorst legt u ook over uw vlucht andersluidende verklaringen af. Zo zei op 14 juni 2013 dat u een maand tot anderhalve maand nadat u de problemen ondervond na bevoorrading in Kabul Jaghuri verliet (CGVS 14/6/2013 p.7). Eerder verklaarde u echter dat u twee à drie dagen nadat u tegengehouden werd de bergen invluchtte om een week later uw reis naar Europa aan te vatten (Regularisatieaanvraag p.3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen kan u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal slechts zeggen dat deze versie niet klopt (CGVS 14/6/2013 p.7). Ook uw verklaringen tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal wijken van elkaar af wat betreft uw vlucht. Waar u tijdens uw eerste gehoor vertelde dat u eerst een week bij Mohammad Ali verbleef alvorens naar Ghazni te gaan, stelt u tijdens uw tweede gehoor dat u voor uw vlucht naar Ghazni bij Abdullah verbleef (CGVS 30/5/2011 p.16; CGVS 14/6/2013 p.4,6). Als u gewezen wordt op uw eerdere uitspraak zegt u slechts dat Mohammad Ali een andere vriend is (CGVS 14/6/2013 p.6). Het geloof in uw asielmotieven wordt door bovenstaande vaststellingen verder geschaad.

Daarnaast kunnen nog meerdere kleine tegenstrijdigheden opgemerkt worden. Zo legt u onder andere tegenstrijdige verklaringen af over de woonplaatsen van de mullah's die u vreest (CGVS 30/5/2011 p.16,17; CGVS 14/6/2013 p.6). U spreekt verder de ene keer over drie à vier dagen in hechtenis bij de politie en later over een week (CGVS 30/5/2011 p.15; CGVS 14/6/2013 p.5). U zegt vervolgens eerst dat u zelf in totaal tweemaal naar Kabul ging om u te bevoorraden maar later vertelt u dat u slechts één keer ging (CGVS 30/5/2011 p.10; CGVS 14/6/2013 p.3). Over het moment waarop de dorpelingen op de hoogte kwamen van uw bezigheden zegt u eerst dat ze het de dag na uw terugkeer uit Kabul al wisten om later dan weer te beweren dat het verschillende dagen later aan het licht kwam (CGVS 30/5/2011 p.15; CGVS 14/6/2013 p.4).

Zoals u en uw advocaat opmerken zijn er meerdere jaren verstreken sinds uw vertrek uit Afghanistan en ligt er ook twee jaar tussen uw gehoren op het Commissariaat-generaal. Dat er u details in deze periode ontglipt zijn kan u niet kwalijk genomen worden. De hierboven opgemerkte tegenstrijdigheden aangaande de actoren van vervolging, de vervolgingsfeiten en uw vlucht kunnen niet als details afgedaan worden. Het betreffen grove tegenstrijdigheden over de kern van uw asielrelaas. Als u daadwerkelijk omwille van deze gebeurtenissen Afghanistan diende te verlaten en omwille van deze gebeurtenissen niet naar uw land terug kan, kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u over de essentiële vervolgingsfeiten in uw relaas eensluidende verklaringen aflegt, zelfs indien deze gebeurtenissen zich enkele jaren terug voordeden.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst

een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van

de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die, zo wijst het leeftijdsonderzoek uit, als meerderjarige Afghanistan verliet. Hoewel u zich trachtte voor te doen als minderjarige is op basis van een wetenschappelijk onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij vastgesteld dat u op 18 augustus 2009 een leeftijd had die zeker hoger lag dan 18 jaar waarbij 20.6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk lag uw leeftijd in augustus 2009 zelfs voorbij de 21 jaar, zo leest de beslissing van de Dienst Voogdij. Deze vaststelling dat u ten overstaan van de asielinstanties een andere, kwetsbaarder profiel tracht aan te meten trekt zich ook door naar de vaststelling over uw opleidingsgraad. U beweert niet te kunnen lezen en schrijven in het Dari of in een andere taal (CGVS 14/6/2013 p.2). Uw bewering worden echter tegengesproken door uw activiteiten op facebook. Als u gevraagd wordt of een facebookaccount heeft, antwoordt u ontkennend. Nadat u het nogmaals gevraagd werd gaf u toe over een facebookaccount te beschikken, maar excuseerde u zich door op te werpen dat u het niet veel gebruikt. U blijkt echter over een rijk gevuld facebookaccount te beschikken met vele stukken tekst, voornamelijk in het Dari. U houdt desalniettemin vol dat u niet kan schrijven in het Dari. Als verklaring vertelt u dat u voor het bewerken van uw account hulp ontvangt van een vriendin. Vreemd genoeg is deze vriendin geen facebookvriend van u en ook het feit dat u haar voor het laatst zag een maand voor het gehoor terwijl er recentere posts op uw account te vinden zijn, stellen uw beweerde ongeletterdheid in vraag. Uiteindelijk zegt u een beetje te kunnen lezen in het Dari (CGVS 14/6/2013 p.7,8). Uw houding doet sterk vermoeden dat u over een hoger opleidingsniveau beschikt dan u beweert. Bovendien woont uw broer reeds jarenlang in Kabul, beschikt uw broer als bouwingenieur over een goede functie in Afghanistan en heeft u steeds met hem contact gehouden vanuit België (CGVS 30/5/2011 p.5; CGVS 14/6/2013 p.2). Er kan dan ook besloten worden dat u over een stevig netwerk beschikt in Kabul. Als u gevraagd wordt of u zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen, werpt u als hinderpaal op dat u de mensen van uw regio uw broer nog steeds over u bevragen (CGVS 14/6/2013 p.5,6). Zoals boven reeds aangehaald kan aan uw verklaringen wat betreft uw asielmotieven geen geloof worden gehecht.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land

waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Overigens legde u in eerste instantie een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor die door de Federale politie als volkomen namaak werd beschouwd. Wederom wordt hiermee het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag in de verf gezet. Dat u op een later tijdstip alsnog een volgens u originele Taskara voorlegde, wijzigt die beoordeling niet en doet integendeel verdere vraagtekens rijzen. Op deze originele taskara ontbreekt immers de uitgiftedatum en blijkt het serienummer er identiek uit te zien als op de valse taskara. Dit doet sterk vermoeden dat u dezelfde voorgemaakte taskara tweemaal liet invullen. Het attest van de Afghaanse ambassade kan het geloof in de authenticiteit van de door de Federale Politie als namaak bestempelde taskara niet herstellen. Integendeel, meerdere elementen aan het attest doen vermoeden dat het geen authentiek attest betreft.

Zo is het verwonderlijk dat het ambassadepersoneel zijn eigen functie niet correct zou kunnen weergeven ("consoler") en het vermelde telefoonnummer niet klopt met de in België gebruikte nummers (zie info in administratief dossier). De vergunning, het schoolrapport en de verklaring hebben geen betrekking op de aangevoerde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt verscheidene tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de personen waarmee hij problemen kende, over de wijze waarop hij aan zijn belagers ontsnapte en over de plaats waar hij zich bevond toen hij vernam dat de taliban naar hem op zoek waren. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden hier door de Raad overgenomen.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die, enige werkervaring heeft, en tevens, zij het beperkt, naar school is geweest, (stuk 4, gehoorverslag 30/05/2011, p. 3; stuk 13, vragenlijst, p. 2). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn broer in Kabul woont en hij contact heeft met zijn broer die werkt als bouwingenieur (stuk 3, gehoorverslag 14/06/2013, p. 2). Ook stelt de Raad vast dat verzoekers vader bij machte was om de winkel te kopen die verzoeker uitbaatte (stuk 4, gehoorverslag 30/05/2011, p. 7). Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile*

doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Ook blijkt uit deze informatie dat de aanvallen waarbij burgerslachtoffers vallen zich slechts sporadisch voordoen en dat de burgerdoden steeds het gevolg zijn van "collateral damage" bij gerichte aanvallen. Met verzoekers opmerking dat deze slachtoffers dienvolgens dienen te worden gekwalificeerd als slachtoffer van "willekeurig geweld", toont verzoeker echter niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Waar verzoeker verwijst naar het hoger vermelde rapport, de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, een aantal persberichten, "het laatste ANSO rapport", merkt de Raad op dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan bespreken en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, ook in de hoofdstad Kabul, maar niet aantonen dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst of dat de bovenstaande analyse niet correct zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines hierbij stellend dat het UNHCR niet stelt dat er enkel "high profile" doelwitten zouden zijn, stelt de Raad vast dat de aangehaalde paragraaf betrekking heeft op een situatie in het algemeen in Afghanistan en aldus geenszins iets zegt over de specifieke situatie in de hoofdstad Kabul, zoals hierboven beschreven.

De Raad stelt vast dat door verzoeker erop wordt gewezen dat "*in areas where AGEs exercise affective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism tot recruit fighters for the insurgency*". Uit de informatie van 5 september 2013 blijkt echter dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid staat. Ook blijkt uit hetgeen hoger werd vastgesteld dat er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden of in de aangehaalde IDP settlements zal terecht komen. Verzoeker toont aldus geenszins met concrete elementen dat hij in Kabul het risico zou lopen op een gedwongen rekrutering.

Voor zover verzoeker verwijst naar het volatiel karakter van het conflict in Afghanistan, meer bepaald naar de onzekerheid die er heerst omtrent de terugtrekking van de buitenlandse troepen, wijst de Raad erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om deze uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een nieuw onderzoek te voeren. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF